

ΙΣΠΑΝΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΕΝΑ ΓΡΑΜΜΑ ΣΤΗΝ ΠΑΝΑΓΙΑ

[Του André Theuriot]

πώ λέει στον κ. καθηγητή για το ταξίδι και τις περιπέτειες του Ιωνάθαν. Όταν όμως τον άκουσα να μου μιλάει περί κινδύνων, ο φόβος μου μίσησε χόσω τον άγαπημένο μου, ή λαχτάρα μου για την ύγεια του, αϊ άνησυχίας μου για τον τρομερό έκείνου κόμητα, μ' έκαμαν να πέσω στα πόδια του σοφού αυτού ανθρώπου, να γονατίσω μπροστά του και να του φωνάξω :

— Κύριε καθηγητά, σάς έκτελώ, σώσατε τον Ιωνάθαν! Σεις είσθε σοφός, γνωρίζετε τὰ πάντα, πέστε μου ότι δέν κινδυνεύει σοβαρώς ή ζωή του. Αν ξέρατε πώς μ' άνησυχεί ή κατάσταση της υγείας του!

— Άρχισα να κλαίω...

Ο Βάν Έλσιγγ μ' έσήκωσε, μ' έβαλε να καθήσω πλάι του και κρατώντας το χέρι μου μέσα στα δικά του μου είπε με καλοσύνην και στοργήν άληθινού πατέρα :

— Καλή μου κόρη, ευγενική μου κυρία, μήν κλαίτε. Δέν θέλω να σάς βλέπω άπελπισμένην. Βασισθήτε σέ μένα, έλπίζετε και θά κάμω τό πάν χάριν της θεαταίας του συζύγου σας. Πρέπει να σάς πώ, κ. Μίνα, ότι έζησα έρμος μέχρι σήμερα. Δέν έχω συγγενείς, δέν έχω κανένα εις τον κόσμο σθένος. Ήμουν δέ πάντοτε άπαισιόδοξος για τη ζωή και τους ανθρώπους. Αφ' ότου όμως έγνωρίσα την άτυχή Λουκίαν, άφίτου έγνωρίσα τους φίλους της, σάς και όλους τους άλλους, άντελήφθην ότι ύπάρχουν ακόμη εις τον κόσμο αυτόν καλοί άνθρωποι και ευγενικά ψυχάι. Η καρδιά μου εθερμάνθη και άπεφάσισα να διαθέσω και αυτήν την ζωήν μου, πηγήν της σοφίας μου, δια τό καλόν όλων των φίλων μου. Μεταξύ των φίλων αυτών ευρίσκεσθε και σεις και ο σύζυγός σας. Μου είσθε και οι δύο προσφιλείς. Δέν γνωρίζω τον κ. Άρχερ, αλλά τον φαντάζομαι άντάξιόν σας, ευγενή και γενναίον. Επιτρέψατέ μου λοιπόν να σάς θεωρώ τέκνα μου, να ένδιαφέρομαι για σάς και να σάς άγαπώ...

Οι εγκάρδιοι λόγοι του με συνεκίνησαν.

Ήπιον έτοιμη να του είπω τὰ πάντα, αλλά με συνεκράτησε.

— Έχω ανάγκην να σκεφθώ, μου είπε.

Πρέπει να λύσω πολλά προβλήματα και θά μείνω άπόψε μαζί σας, γιατί μου χρειάζεσθε. Θέλω να σάς έρωτήσω πολλά πράγματα σχετικά με την ασθένειαν της άγαπητής σας Λουκίας. Έχομεν καιρόν άλλωστε. Μετά τό γεύμα μπορούμε να μιλήσουμε όσο θέλουμε και θά σάς άκούσω προθύμως.

Ο Ιωνάθαν θά έγενναίτιζεν έξω, όπως μου είπε τό πρωί κι' έτσι έφάνηκε μόνοι μας. Κατό τό γεύμα ο Βάν Έλσιγγ μου έδειξε μεγάλην συμπάθειαν και ένδιαφέρον. Μερικαίς όμως στιγμές έπεσπε σέ βαθειά σullenή και ψιθύριζε ακατάληπτα λόγια.

Όταν τέλος ένευμάτισαμε κι' έπεράσαμε στην αίθουσα να πάρουμε καφέ, έκάθησε πλάι μου και μου είπε με γλυκύτητα :

— Λέγε μου, άγαπητή μου κυρία, σέ ακούω!

Έπρόκειτο να του άποκαλύψω τόσο τρομερά πράγματα ώστε αρχικώς έκρίτασα. Θά του μιλούσα πεοί του ταξιδιού του Ιωνάθαν στην Τρανσυλβανία και του ήμερολογίου του. Αν όμως μ' έπαιρνε για εφάπτασση; Αν ένόμιζε πώς ο Ιωνάθαν έτρελλάθηκεν, ότι είναι παράφρων και ότι τό ήμερολόγιό του είναι ένδεικτικό της παραφροσύνης του;

Θά πιστέιτε σέ τόσο παράδοξα πράγματα; Η θά τὰ εθεωρούσε ως φανταστικά, ως δημιουργήματα άνισορρόπου;

Οι λόγοι του έν τοίτοις μου έδωσαν θάρρος. Ήτο πάνσοφος, έγνωρίζει πολλά πράγματα και θά μ' έπίστευε και θά με διεφώτιζε κι' έμένα περί όλων αυτών. Και άρχισα.

— Δόκτωρ Βάν Έλσιγγ, αυτά που θά σάς άποκαλύψω εινε τόσο τρομερά, τόσο παράδοξα, τόσο φοικώδη, που φοβούμαι πώς δέν θά μί πιστέψετε και θά γελάσετε μαζί μου.

Ο κ. Βάν Έλσιγγ μου έδωσε θάρρος :

— Μπορείτε να μου μιλήσετε χωρίς να διστάζετε. Αν ήξεύρατε πόσον παράδοξο εινε, δέν θά έδυσκολευόσαστε να μου μιλήσετε και να μου πείτε τὰ δικά σας.

— Κύριε καθηγητά, πρόκειται περί του ταξιδιού του Ιωνάθαν στην Τρανσυλβανία. Αϊ περιπέτειαί του ταξιδιού αυτού εινε καταπληκτικέσ και τόσο μεγάλες, ώστε άντι να σάς ταις διηγηθώ, θά έγω άντιγράψω και γοαφουνηχάησει. Όταν τό διαβάσετε, κ. καθηγητά, τότε θά με διαφωτίσετε κι' έμένα για όσα καταπληκτικά γράφει.

— Να μείνετε ήσυγη, άγαπητή μου. Θά πάρω τό αντίγραφο του ήμερολογίου μαζί μου να τό διαβάσω άπόψε και αύριο θά ρθώ να μιλήσουμε επ' αυτού. Έτσι θά γνωρίσω και τον κύριό σας.

Ο κ. Βάν Έλσιγγ μου είπεν ακόμη μερικά λόγια καθησυχαστικά και έφυγε. Τώρα που του τὰ είπα όλα νοιώθω τον έαυτό μου πλέον ήσυχο...

(Άκολουθεί)

Ο Καρλάκης ήταν έξ χρονών. Φορούσε ένα παντελόνι τρουπημένο στα δυό γόνατα, είχε μαλλιά ξανθά και κατσαρά, τόσο δέ πυκνά και πολλά που θά μπορούσαν να σκεπάσουν δύο κεφάλια, είχε άκμα και δυό ματάκια που ζητούσαν να γελάσουν, μα φαινότανε πάντα κλαμμένο! Φορούσε ένα μποτινί κοριτσιού στο δεξί του πόδι και ένα παπούτσι μαθητού στο ζεφβί, και τὰ δύο μεγάλα, μακρὰ και τρουπημένα. Πεινούσε και χρώανε γιατί είχε μια μέρα να φάγη διαν έξαφνα του κατέβηκε ή ιδέα να γράψη ένα γράμμα στην Παναγία και να της ζητήσει να τον ελεήσει.

— Επειδή όμως δέν ήξευρε ούτε να διαβάξη, ούτε να γράψη, έμπηκε στο κίόσκι ενός γέρου γραφιά, άπομάχου, που έγραφε γράμματα για τον κόσμο.

— Καλημέρα, είπεν ο Καρλάκης άμα μπήκε : Έρχομαι να μου γράψης ένα γράμμα.

— Πενήντα λεπτά θά μου δώσης, είπεν ο γερο-γραφιάς, που τον λέγανε Μπουίνο.

Ο μικρός ξύθηκε στενοχωρημένος, γιατί ήταν άπένταρος κι' άνοιξε την πόρτα για να φύγη κατολυπημένος. Ο γέρος λυπήθηκε βλέποντας τὰ χάλια του και τον ρώτησε :

— Είσαι γυιός κανενός στρατιώτου ;

— Όχι, είπε ο μικρός, είμαι γυιός της μάννας μου πουναι θεό-φτωχη!

— Καλό, είπεν ο γέρος, και δέν έχεις πενήντα λεφτά ;

— Όχι, δέν έχω πεντάρα.

— Ούτε ή μάννα σου δέν έχει ; Φαίνεται πώς με τό γράμμα αυτό θά ζητούσης κάτι για να φάτε, έτσι δέν εινε, μικρούλη μου ;

— Ναι, είπε τό παιδί, δακρύζοντας.

Ο γέρος συγκινήθηκε.

— Έλα μέσα, του είπε. Θά σου γράψω τό γράμμα χάρισμα.

Ο μικρός ξεθόρωψε. ο γέρο-γραφιάς πήρε χαρτί, βούτηξε την πένα του στο μελάνι και άρχισε να γράψη :

Μαδρίτη 17 Ιανουαρίου 177

— Επειτα από κάτω έγραψε. Κύριε...

— Πώς τον λένε αυτόν που θέλεις να γράψης ; ρώτησε έξαφνα τον μικρό. Ο Καρλάκης τὰ έχασε.

— Εί φώναξε ο γέρος δέν ξέρεις ούτε σέ ποιόν θά γράψης ;

— Όχι, ξεύρω, είπεν ο μικρός.

— Λέγε λοιπόν γρήγορα ;

Ο Καρλάκης κατακοκκίνησε, και είπε σιγά σιγά : «Στη Παναγία θέλω να στείλω ένα γράμμα...»

Ο Γέρο Μπουίνος δέ γέλασε αυτή τη φροά. Άφησε την πένα και την πίπα του κάτω και είπε θυμωμένα :

— Και τι θέλεις να γράψω στην Παναγία ;

— Θέλω να της γράψης πώς ή μαμά μου κοιμάται από χθές τό άπόγευμα, και να την παρακαλέσης να την ξυπνήση. Θά τό κάμη αυτό ή Παναγία άφου εινε τόσον καλή...

Η καρδιά του γέρου σφίχτηκε, γιατί άπάνω κάτω κατάλαβε πώς ή μάνα του παιδιού είχε πεθάνει και τό ξαναρώτησε :

— Είσθε πολύ φτωχός ;

— Ναι, είπε τό παιδί. Η μάννα μου εινε άρρωστη. Έχει να φάη τέσσερες μέρες! Χθές μοι έδωσε τό τελευταίο κομμάτι ψωμί δέν ξαναζήνησε παιδί.

— Δέν προσόφθηςες να την ξυπνήσης ;

— Ναι. Την φίλησα όπως πάντοτε, μα δέν κουνήθηκε καθόλου.

— Κι' όταν την φίλησες, μικρούλη μου, δέν πρόσεξες τίποτε ;

— Ναι, εΐτανε κρύα, γιατί κάνει πολύ κρύο στη κάμαρά μας.

— Και ή μάννα σου κρύωνε, έτομε ;

— Όχι, εΐτανε δημορφη, δέν έπάλευε, είχε τὰ χέρια της σταυρωμένα στο στήθος της! Τό κεφάλι της εΐτανε άναποδογυρισμένο, και με τό μισοκλειστά της μάτια κύτταξε στον ουρανό.

Ο γέρο Μπουίνος κούνησε τό κεφάλι του δακρυσμένος. Έξαφνα άρπαξε τό παιδί, τό έβαλε στα γόνατά του και του είπε γλυκό :

— Μικρούλη μου, έγραψα τό γράμμα σου για την Παναγία, τό έσειλα και τό έλαβε. Αϊντε να με πᾶς να δώ την μάννα σου.

— Μα γιατί κλαίτε ; ρώτησε τό παιδί τρομαγμένο...

— Δέν κλαίω, είπεν ο γέρο γραφιάς και τό φιλούσε και τό έβρεχε με τὰ δάκρυά του

Σηκώθηκε έπειτα κρατώντας τό παιδί στην άγκαλιά του και βγήκε στο δρόμο λέγοντάς του :

— Η Παναγία έλαβε τό γράμμα σου. Και μου παράγγειλε να σέ κρατήσω κοντά μου. Ας εινε δοξασμένο τό όνομά της! Έδωσε σέ σένα, φτωχό μου όρφανό, ένα πατέρα και σέ μένα μια εϋτυχία για τὰ γηρατεία μου!...

André Theuriot